

שיעור יומי ליום ראשון כ"ג מרוחשון ושנים מקרא ואחד תרגום – כו – פרשת תולדות כ"ז אל-תירד מצרים • שקה דעתו לרktת למצרים כמו שירד אביו בימי הרעב, אמר לו: "אל-תירד למצרים", שאתה עולה תמיימה ואין חוצה לאرض בואך לך.

~ נקודות מшибות קודש ~ (לקוטי שיחות טו עמ' 201)

שאתה עולה תמיימה, ואין חוצה לאرض בואך לך (רש"י כו, ב ברכ"י מזגש החסרו שבחוץ לאرض, ואלו בפזנש מזגש משלת הארץ ישראלי (שהיא דומה למיקום המקדש): "מה עולה, אם יצאת חוץ לקלעים, נפסלה, אף אתה, אם יצאת חוץ לאני, נפסלת". ויש שמדובר שעל-ידי הבטחת הארץ קנה אותה אברחים בפועל, וכך בר או היתה שוניה ומינית; וכן מגדיש את משלטה. אבל מגדיש רק את חסרו רק את הארץ, ולכון מזגש כל הארץ: וזה חסרונו עדין קנייה לאברחים בפועל, והוא היה הארץ רשותם: ולכון מזגש רק את חסרו שבחוץ לאני. ומהו חסרונו זה – כתוב רשי לעיל (ח' שרה כד, ז): בחוץ לאני בא עולם מכירים בה, ושם לא היה רגיל בארץ.

(ג) גור בארץ זאת והיה עפה ואברך פירען ולירען את כל הארץ האל והקמתי את השבעה אשר נשבעתי לאברחים אקיד: רשי ה' הארץ. כמו ה' הארץ.

ג' דור בארץ הארץ והיה מימרי בסעה ואברכך ארי לך ולכנה אטן ית כל ארעא האlein ואקם ית קינמא די קימיט לאברחים אביך:

(ד) והרביתי את הארץ בכוכבי השמים ונחתתי לזרען את כל הארץ האל והתברכו בורען כל גוינו הארץ:

דוואשי ית בנק סיאין בכוכבי שמיא ואטן לבך ית כל ארעא האlein ויתברכו ביריל בנק כל עממי ארעה:

יכ"ז והתברכו בזרען • אדם אומר לבנו: יהא זרעך כזרעו של יצחק, וכן בכל המקרא, וזה אב לבלן: "בד יברך ישראל לאמר ישימך וגנו", ואף לענן הקללה מצינו בן: (במדבר ח) "זהיתה האשה לאלה", שהמקלל שונאו אומר: 'תְהִא כְּפָלוֹנִית', וכן: (ישעיה סה) "וְהַנֶּחֶם שְׁמָכֵם לְשֻׁבוּעָה לְבָחִירִי", שונשבע אומר: 'אהא כפלוני, אם עשתי לך וכה'!!.

פירוש אשן אברחים – הרב אלשטייל

לענן הקללה הוטיף: "ובו לענן הקללה הברכה". דהיינו שמייקללה מוקח לענן הברכה, ובנוסף לעיל "זהיתה האשה לאלה" – בפוך ה', כו. שמייקל שונאו אומר: תְהִא כְּפָלוֹנִית – ברשי שם: "שְׂיִיחָיו הַפְּלִי אֶלְיוֹנִית". אך עתיק פירושו פירש שם בפסוק כא: "יתן ה' אותך לאלה – בפוך ה', שיאתו הפל קלילין בה, יברוך ברכך שבא לאלוונית". אך באנ רשי" קעריף להביא מלהפסוק: "זהיתה האשה לאלה", ממשם שהפסוק מדבר מה יונינה בפועל, מה ישאיין-בן בפסוק יתן ה' אותך לאלה", שוזה בלשונו הבטחה לעתיה, ניתן היה לפתח בפישוטו שבולם התקללו בגללה, וזה בשיביל לאים ולהפחד את האשה כדי שתודה, ולא שונינו בפועל, ואם בון שב לאה ניתן להובית משם לךן. וכן "זהנחה שמכם לשביעה וכן:

– בלאו, התברכו בפייהם, ולא שתגיע להם הברכה על-ידי זרעך וגו". וכן בבל נטקרה – ראה גם רשי' לעיל יב, ג. וזה אב לבלן – ברשי לעיל שם: "זה מוכחים". בבד יברך ישראל לאמר ישימך .. באפרים וכמנשה" – לקמן מה, ב. הבא לבנך את בני, יברכם בברכיהם, ויאמר איש לבנו: ישימך אלקים באפרים ובמנשה רשי' שם). ואף לענן הקללה מצינו בן – מביא הברכה שאין לפרש "זהנחה הארץ בזרען", שהגויים התברכו בצלול ורעה, שחררי "אף לענן הקללה מצינו בן" – דומה, ושם וראי לא ניתן לפרש שbeglla הובא הקללה מצינו" לשון שאמם היא חטאה אחרים מה חטאיהם אלא וראי פירשו שיקללו בה, וכן באנ שיברכו בזרען משביל לדוח. וראה גם רשי' לעיל יט, ח. תורה ג נפסלת". תורה ג במו הארץ – ולא שהוא אלה. בבראשית רב ה סד, ג: "מה עולה אם יצאת חוץ לקלעים היא נפסלה, אף אתה אם יצאת חוץ לאני נפסלה".

(ג) הארץ – במו הארץ – ולא שהוא הארץ. שמשמעו כל הארץ של הקדוש-ברוך-הוא. וראה גם רשי' לעיל יט, ח. תורה ח

(ד) והתברכו בזרען – אדם אומר לבנו: יהא זרעך כזרעו של יצחק